

Zvezek 8.

Letnik III.

Avgust 1899.

Kitica spevov

v proslavo božjega Srca Jezusovega

ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

11. Čudežni vrt.

Srce Jezusa, Ti z rajskim
Krasom zasajeni vrt:
Vonj sladák iz Tebe dije,
Ko si verniku odprt.

Kar je svetu jih izmrlo,
V novi moči vanj gredó;
Tam po težnjah in britkosti
Mirno časi jim tekó.

Božji slaj jih tam napaja
Z vsem, kar srce poželi;
Tam v obilnosti ljubezen
Večna vsega jim delí.

Hrepenenje vsako mine,
Želje ni nobene tam,
Duše v radosti kopneče
Jezus navdihuje sam.

In nevesta v hvalnih pesmih
Kliče ženinu pozdrav,
V Njega ranah pa okuša
Slast, ki jo rodi ljubáv.

12. Srce v srcu.

Iz prsi vzel jaz rad bi	Kar človek ne zamorem,
Ubogo to srcé,	Storiš pa Jezus Ti:
V srcé zatopil Tvoje	Srcé si dal mi Svoje,
Vso srečo in gorjé.	In v mojem zdaj živí.

Sedmerokrat zaklenil	Sedmerokrat zaklenil
Oj Tvoje bi srcé,	Zdaj svoje bom srcé,
Potem pa vrgel ključe	In ključe pa potopil
V globoko bi morjé.	V globoko bom morjé.

Srce naj sladko Tvoje
 Prebiva v mojem zdaj —
 Oj moje pa iz Njega
 Sladkosti pije naj!

Ponižno Srce Marijino.

Druugo nedeljo po Velikem Šmarnu bodemo praznovali god prečistega Srca Marijinega. To me silí, da vam zopet nekaj povem o tem brezmadežnem Srcu. Dejal sem že prej enkrat: Srce Marijino je božji vrt, v katerega je presv. Trojica zasadila samih nebeških cvetic. Oglejmo si danes najlepšo med vsemi rožami, kar jih raste in cveté na božjem vrtu brezmadežnega Srca Marijinega.

Preblažena Devica Marija je nekdam v sveti hišici v Nazaretu ravno pobožno molila, ko pride k nji angel Gabriel in jo pozdravi: „Ave, češčena“ Marija!

Kaj so angeli, to ste v šoli in v cerkvi že pogosto slišali. Beseda angel pomeni isto kar sel ali poslanec. Sel pravimo tistemu, ki prenaša poročila iz kraja v kraj; on ne govori v svojem imenu, ampak v imenu tistega, ki ga pošlje. Tudi božji sel, angel Gabriel, ni govoril Mariji sam po sebi; sporočil je prečisti Devici samo to, kar mu je naročil Bog, ko ga je poslal iz nebes v sveto hišico v Nazaretu. In s takim naročilom še nikoli ni bil prišel iz nebes na zemljo. Pač je Bog tudi v starem zakonu pošiljal angele k ljudem, nikogar pa ni kedaj tako pozdravil in počastil, kakor prečisto Devico v Nazaretu. O tej časti vam danes ne bodem govoril; pokazal bi pa vam rad, zakaj je Bog uprav Marijo odlikoval mimo vseh angelov in ljudi in jo povišal nad vse stvari; kaj je bilo Bogu pri Mariji tako všeč?

K temu vprašanju nam je Bog sam odgovoril; pravi namreč v svetem pismu sam o sebi, da „ponižnim daje svojo milost“. Čim bolj je človek ponižen, tem več milosti prejme od Boga; in če dá Bog komu največjo izmed vseh milosti, je to znamenje, da je njegovo srce najponižniše. Največja milost, najvišji dar pa je božji Sin sam. In božjega Sina je nebeški Oče dal Mariji v Sina; s tem pričuje, da je našel v Mariji najponižniše

srce. Angelov pozdrav je kakor svitel žarek, ki sije v Srce Marijino in nam kaže najlepšo med vsemi čednostmi, Marijino ponižnost.

Ponižnost Srca Marijinega nam odseva iz vse zgodbe o angelovem oznanjenju. Vsaka beseda iz angelovih ust je bila za Marijo najvišja čast in najlepša hvala. In kaj je storila Marija ob tem pozdravu iz nebes? Nič ni rekla, ni se zadovoljno smejala, nobena prevzetna misel se ji ni zbudila v duši. Molčala je, premišljevala, ustrašila se je takorekoč sama sebe, svoje visokosti in lepote, katero ji je angel razkril. Tisti trenutek, ko jo je Bog najbolj povišal, se je ona najglobočeje ponižala: Bog jo je izvolil sebi za Mater, sama pa se imenuje deklo Gospodovo. In da ves svet vé, kaj misli sama o sebi, je dejala potem v prelepi zahvalni pesni: Gospod „se je ozrl na nizkost svoje dekle; mogočne je vrgel s prestola, in povzdignil ponižne“.

To je treba dobro pomisliti, ljubi moj kristijan, če hočeš Mater božjo pozdravljati z besedami, s katerimi jo je prvič pozdravil angel Gabriel. Tvoj pozdrav mora prihajati iz ponižnega srca, drugače ga Marija ne sprejme. Ti bi na njenem mestu prav tako ravnal. Če ti je kateri človek zoprn, potem najrajši vidiš, da te ne pozdravlja; najljubši ti je, če te pusti na miru. Najponižnejšemu Srcu Marijinemu pa ni nič tako zoprno in pristujeno kakor, ošabno srce. Zapomni si to! Pri rožnem vencu pozdraviš petdesetkrat Mater božjo. Ali so ti petdeseteri pozdravi po resnici rože, ki je njih duh Mariji všeč? Če niso prikipele iz ponižnega srca, so smrdljivo zelišče, in tega Marija ne mara. Kako vesela pa je angelovega pozdrava in kako ga vrača če pride iz ponižnega srca, nam kaže tale zgodba.

Zveličani Frančišek Patrici iz reda Marijinih služabnikov ali servitov je živel tako sveto, da so ga vsi redovni bratje občudovali in častiti. Njemu pa to ni bilo povšeči, zakaj vedel je, da gre vsa čast edino le Bogu. Hvala, ki so mu jo dajali, mu je bila tako zoprna, da je z dovoljenjem redovnega poglavarja zapustil samostan in šel v samoto, kjer je bival v skalni votlini.

Ker je bil ponižen, ni zaupal sam sebi in svoji moči, in zato je ostro pokoril svoje telo, da se tem laže ubrani nečistim izkušnjavam. Iz ponižnosti je hotel služiti vsem ljudem; imenovali so ga čudo krščanske ljubezni. Kar je podedoval po svojih stariših, je vse dal revežem. Ko so ga nekoč hudo obrekli, ga je pač bolelo, da so se ljudje s tem pohujševali, a svoje časti ga ni bilo skrb. Molčal je in molil. — Taka je bila njegova ponižnost.

Posebno pa je častil in ljubil presveto božjo Mater Marijo. Že tedaj, ko še ni bil redovnik, ni šel nikoli mimo podobe prečiste Device, da ne bi se bil ponižno in spoštljivo odkril in nebeško Gospo pozdravil s kratko molitvico. Vsak dan je obiskal kako cerkev ali kapelo, ki je bila posvečena Materi božji. Kadar so drugi dečki, njegovi vrstniki, igrali, je šel on sam zase k znamenju ali podobi Matere božje in se tam s prečisto Devico v duhu pobožno razgovarjal. Najrajši je ponavljal angelov pozdrav. Petstokrat na dan je molil ‚Češčeno Marijo‘, in vsaka ‚Češčena Marija‘ je bila kakor dišeča roža, ki jo je zvesti služabnik utrgal v svojem srcu in jo prinesel v

dar nebeški Materi. Marija je bila vesela lepih rož in je pobožnemu Frančišku njegovo ljubezen nekoč kot dobra mati poplačala — z rožami.

Frančišek je šel nekega dne ven iz mesta pridigovat. Med potjo ga je kar nenadoma obšla tolika slabost, da se je nezavesten zgrudil na tla. Tedaj pa se je prikazala Marija in bolnemu Frančišku podala kitico dišečih rož. Duh teh rož je Frančiška tako pokrepčal, da je mogel vstati in se vrniti v samostan. Rože je nesel pred Marijino podobo, potem pa je legel v posteljo in se vesel pripravljaj na smrt. Mati božja se mu je zopet prikazala z detetom Jezusom v naročju in svojega častivca povabila k sebi v sveta nebesa. Ko je umrl, je iz njegovih ust prirastla cvetoča lilija in na vsakem perescu je bilo z zlatimi črkami zapisano: „Ave Marija!“¹⁾

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Sveti Filip Neri.

Svetniki katoliške cerkve so kakor zvezde na nebu. Vsi nam svetijo s svojim lepim vzgledom, toda ta svetloba je različna, kakor so različne čednosti, ki jih občudujemo na njih. Drugače se sveti angelska nedolžnost svetega Alojzija, drugače žari goreča ljubezen sv. Ignacija Lojolanskega. Milost božja se pri vsakem drugače pojavlja, kakor solnčni žarek odseva iz mavrice v različnih barvah.

Tako je tudi sv. Filip Neri vsled svoje milobe, ljubeznivosti in prijaznosti, s katero si je znal pridobiti srca ljudi, posebna prikazen med svetniki. Filip Neri se je rodil v Florenci l. 1515. iz plemenite rodbine, ki je pa živela v revnih razmerah. Stariši so kmalu zapazili pri otroku nenavadne zmožnosti, zato so ga skrbno vzgojevali. Mladi Filip je hitro napredoval v vednosti in v pobožnosti. Njegovo skromno in ljubeznivo vedenje, spoštovanje do starišev in učiteljev, katero je vedno kazal, globoka ponižnost in krotkost, vse to mu je pridobilo naklonjenost in spoštovanje onih, ki so občevali z njim. Ljudje so ga navadno nazivali le „dobri Filip.“ Dasi se ni odtegoval nedolžnim igram in dovoljenemu razveseljevanju, je vendar že kot otrok najraje bival v cerkvi in zahajal v družbo redovnikov dominikancev. Po njih zgledu je že tedaj vravnal svoje življenje. Stariši so ga odločili za trgovski stan in zato so poslali sedemnajstletnega mladeniča k bogatemu stricu v Sangermano, kjer se je imel izučiti v trgovski stroki. Stric mu je hotel po svoji smrti zapustiti premoženje in trgovino. Toda mladenič je hrepenel po višjih vzorih. Raje kakor v stričevi prodajalnici je bival v mali cerkveci presvete Trojice, ki je bila sezidana na strmi skali tik morja. V tej samoti mu je dozorel sklep odpovedati se svetu in se popolnoma posvetiti Bogu. Leta 1525. je šel v Rim in se tam poprijel bogoslovnih nauk.

¹⁾ Gl. Hattler. Mai-Monat. 3. T.

Bogat Florentinec ga je vzel v svojo hišo, da mu je poučeval dva sinova. Iz hrepenenja po svetosti je začel Filip tukaj zelo spokorno živeti. Samo enkrat na dan je užival borno hrano: malo kruha in vode. Pogosto so ga vabili v družbo, on pa je rajši obiskoval bolnišnice in cerkve. Večkrat je cele noči prečul v molitvi pred Najsvetejšim.

Posebno rad se je mudil v katakombah, onih podzemeljskih rovih, kjer počivajo ostanki tisoč in tisoč mučenikov, ki so prelili kri za sveto vero. Tu je molil, premišljeval, postil se in pokoril skoraj deset let. Tu se je razvnela v njegovem srcu ona goreča ljubezen božja, ki ga je vsega prešinjala. Imel je navado reči: „O Bog, ako si hotel od nas ljubljen biti, ko si sam tako ljubezniv, zakaj si nam dal samo eno srce in še to tako majhno.“ Včasih je od notranjega oduševljenja čutil, kakor da mu ogenj polje po žilah in v nočnem hladu si je moral iskati tešila.

V katakombah svetega Boštjana se je zgodil leta 1544. naslednji čudež. Ko je Filip o binkoštnem prazniku ondi molil in premišljeval, ga je navdala nenadoma tolika ljubezen do Boga, da se mu je srce razširilo in sta dve rebri vsled tega izstopili iz naravne lege. Izboklo mesto na prsih se mu je poznalo celo življenje. Zdravniki, ki so ga preiskovali, so izrekli, da ni mogoče tega dogodka naravno razložiti, še manj pa umeti, kako je mogel Filip še živeti.

Prava ljubezen do Boga se kaže zlasti v ljubezni do bližnjega. Sveto pismo pravi: „Kdor ne ljubi svojega brata, katerega vidi, kako more Boga ljubiti, katerega ne vidi.“ Zato se je tudi Filip posvetil delu krščanskega usmiljenja.

V bogoslovnih vedah je zelo napredoval. Rad je prebiral sveto pismo in cerkvene očete in pridobil si je toliko znanosti, da so ga najučenejši možje povpraševali za svet. Toda zdelo se mu je, da more drugače bolje služiti Bogu in koristiti bližnjemu. Zato popusti učenje in proda svoje knjige. Odslej je najraje obiskoval bolnišnice, kjer je tolažil trpeče in zbiral okolo sebe mladino, da bi jo vnel za Boga in čednostno življenje. Prva njegova večja ustanova je bila bratovčina presvete Trojice, kateri je bil namen skrbeti za mnogoštevilne romarje, ki so leto za letom prihajali v Rim, za bolnike in druge zapuščene ljudi. S pomočjo radodarnih dobrotnikov je zgradil za romarje prostorno zavetišče (hospital).

Filip tedaj še ni bil mašnik, kajti v svoji veliki ponižnosti se je štel nevrednega tolike časti. Toda njegov izpovednik je uvidel, koliko bi ta izredni mož lahko storil za razširjanje božjega kraljestva. Zato mu je svetoval, in ko to ni pomagalo, naravnost zapovedal, da mora prejeti višje redove. Leta 1551. je bil Filip posvečen v mašnika.

Tedaj se je preselil v neko hišo poleg cerkve sv. Hijeronima, kjer je živel v družbi z drugimi duhovniki. Tu se je pričelo njegovo znamenito pastirsko delovanje. Bog ga je bil v svoji previdnosti odločil, da poživi in prenove versko življenje v mestu Rimu. Te naloge se je Filip oklenil z vso vnemo in jo zvesto izvrševal celih petdeset let.

Na tihem je začel svoje delovanje s preprostimi pridigami, pobožnimi pogovori in izpovedovanjem. Kmalu se je zbralo okolo njega več učencev, ki so se shajali v popoldanskih in večernih urah izprva v njegovi sobi, potem v neki kapeli k pobožnim vajam. Ti shodi so se pričeli s kratko molitvijo. Potem je eden izmed duhovnikov bral nekaj iz svetega pisma, iz cerkvene zgodovine ali življenja kakega svetnika. Oče Filip je temu berilu dostavljal svoje pripomnje. Nekaterikrat v tednu so se pridružile tem vajam tudi telesna pokorila.

Ob nedeljah in praznikih so prepevali pobožne pesmi o Jezusovem življenju in trpljenju. Petje je spremljala godba. Te vrste duhovnih pesem so imenovali oratorije. Filip je hotel na ta način odvrniti mladino od pohujšljivih iger v gledišču.

Večkrat v letu je napravil svetnik velike procesije k sedmim najbolj znamenitim rimskim cerkvam. Navadno se jih je udeležila mnogobrojna množica ljudstva, mnogo duhovnikov in redovnikov. Pojoč in moleč je hodil Filip od cerkve do cerkve, kjer je bil navadno kratek nagovor in se je darovala sveta maša. Zlasti dvakrat v letu se je vršila taka procesija: na „debeli četrtek“, da se je odvrčalo ljudstvo od pustnih razuzdanosti in veliki teden, ko se obhaja spomin Jezusove smrti. S takimi sredstvi je dosegel Filip velike uspehe. Ljudstvo se je kar gnetlo okolo njega. Cele dneve je prebil v izpovednici. Visoki in nizki, učenjaki in umetniki, kakor tudi preprosti rokodelci so iskali svéta pri njem. Ljubeznivost in prijaznost, ki se je razodevala v njegovem vedenju, mu je nehoté pridobila srca vseh. „Oče Filip vleče duše nase, kakor magnet železo“, piše o njem njegov vrstnik. Dasiravno je vsled apostolskega delovanja slovel daleč naokolo, ga vendar ni bilo skromnejšega človeka, kakor je bil on. Najljubše mu je bilo, ako je mogel na tihem delovati in dobrote deliti.

Posebni ljubljenci svetega Filipa so bili otroci. Kedar je šel po ulicah, so kar trumoma hiteli za njim, tudi pred njegovim stanovanjem jih je bilo vedno dosti. Dasi so včasih delali velik hrup, se vendar nihče ni upal odpoditi jih, vedoč da bi s tem žalil očeta Filipa. Ko ga je nekdo vprašal, kako more prenašati toliko razposajenost pri otrocih, mu je odgovoril: „Rad bi jim pustil, da drva cepijo na mojem hrbtu, ako le greha ne delajo.“ V pomladnih dneh je često peljal trumo otrok na hrib k svetemu Onofriju, kjer se je z njimi veselil in igral. „Otroci, le igrajte se in bodite veseli“, jim je dejal, „druzega ne zahtevam od vas, kakor da ne storite greha.“ Tako si je pridobil srca mladine in jo napeljeval k pobožnosti, zlasti k češčenju Matere božje, katero je presrčno ljubil.

Ker je imel v Rimu vedno več dela, si je privzel več duhovnikov za sodelavce, ki so po njegovem navodilu in v njegovem duhu delovali v pastirstvu. To je bil začetek družbe oratorijancev, ki obstoji še dan-današnji in deluje z velikim uspehom zlasti na Angleškem. Udje te družbe se ne vežejo z nobenimi obljubami, edina vez med njimi je ljubezen in skupni smoter: delo za zveličanje duš.

Življenje svetega Filipa je polno čudežnih dogodkov, ki so spričani in potrjeni od učenih mož. Štirinajstletnega sina kneza Pavla Masima je obudil od mrtvih. Med sveto mašo, zlasti pri svetem obhajilu, je bil večkrat zamaknjen. Da bi teh izrednih milosti ne kazal ljudem, si je izprosil dovoljenje, da je smel doma maševati.

Svetnik je dosegel visoko starost osemdesetih let. Večkrat si je želel smrti. Rekel je: „Človeku, ki Boga ljubi, mora biti življenje na zemlji nezno, in le misel, da božjo voljo izpolnuje more dušo v prognanstvu potolažiti.“ Na praznik svetega Rešnega Telesa l. 1595. se je imel združiti z Jezusom, po katerem je vedno hrepenel. Zjutraj je po navadi maševal v svoji sobi. Po dnevu je še nevtrudljivo izpovedoval, zvečer pa je mirno zaspal v Gospodu brez smrtne boja. Že leta 1622. ga je papež Gregor XV. prištel med svetnike. Rimljani so svojemu učitelju in duhovnemu dobrotniku ohranili hvaležen spomin. Poleg sv. Petra in sv. Alojzija je Filip Neri ljudstvu najbolj priljubljen svetnik. Njegov god, ki se praznuje 26. dan majnika, je v Rimu pravi ljudski praznik. Staro in mlado obiskuje ta dan njegov grob v „novi cerkvi“ in celico, kjer je prebival. Po pravici mu je zgodovina prisodila častno ime apostola rimskega mesta.

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

(Dalje.)

Srce Jezusovo, sveti tempelj božji. Srce Jezusovo, šotor Najvišjega. Srce Jezusovo, hiša božja in vrata nebeška.

Srce Jezusovo je Bogu posvečeno bivališče. To pomenijo trije naslovi, ki jih v litanijah privedamo presv. Srcu: tempelj božji, šotor Najvišjega, hiša božja in vrata nebeška.

V starem zakonu je bil sveti šotor, in pozneje tempelj, oni kraj, ki si ga je bil Bog izbral, da je v njem prebival. Gospod sam je Mozesu na gori pokazal v podobi, kakšen bodi sveti šotor. In Mozes je storil vse tako, kakor mu je Gospod veleval. Naredil je šotor iz dragega lesa, prevlekel je deske s čistim zlatom, v strop pa vdela kerube, palme in cvetice. Ko je bilo vse pripravljeno, kar je bilo treba za božjo službo, je Mozes šotor in oltar in posode in vse drugo pomazilil z oljem. Tedaj pa je oblak pokril šotor in veličastvo Gospodovo ga je napolnilo. Odsehal je Gospod prebival v „presvetem“ nad skrinjo zaveze med dvema keruboma.

Po obrisu svetega šotora je pozneje kralj Salamon sezidal Gospodu prekrasen tempelj v Jeruzalemu. In kakor je prej Gospod bival v svetem šotoru, tako je bival tudi v templju. „Veličastvo Gospodovo je napolnilo hišo“; Salamonu se je prikazal Gospod sam in mu rekel: „izvolil in posvetil sem to mesto, da je moje ime ondi na večno, in da ostanejo moje oči in moje srce ondi vse dni.“

Svet je bil tudi kraj, kjer se je prikazal Gospod očaku Jakopu. Videl je Jakop v spanju lestvico, ki je na zemlji stala, z vrhom pa se dotikala nebes; angeli božji so hodili po nji gori in doli, na vrhu pa je slonel Gospod. Ko se je Jakop prebudil iz spanja, je ves plašen rekel: „Resnično, Gospod je na tem kraju, in jaz tega nisem vedel. Kako strašen je ta kraj. Tukaj ni drugega kakor hiša božja in vrata nebeška.“

Tem krajem, ki jih je Bog posvetil s svojo pričujočnostjo, se lepo dá primerjati presveto Srce Jezusovo. To Srce je bivališče božje, duhovni tempelj božji; v njem biva Bog vse drugače, kakor je bival v svetem šotoru ali v Salamonovem templju.

Apostol Pavel pravi, da v vsakem kristijanu, ki je v posvečujoči milosti božji, prebiva sv. Duh kot v svojem templju. „Ali ne veste, da ste tempelj božji, in da Duh božji v vas prebiva?“ tako je pisal Korinčanom. „Tempelj božji je svet, in to ste vi.“¹⁾

Bog je sicer v vseh stvareh; zakaj vse stvari drži in vodi vsemogoča roka božja; ko bi Bog izpodmaknil svojo roko, bi stvari tisti hip razpadle in se porazgubile v nič. Božje oko čuva nad vesoljnim stvarstvom, in božje srce skrbi za vse; ko najboljši oče daje Bog vsem stvarjem, kar potrebujejo za življenje: solncu da sijati na dobre in hudobne, in deževati daje na pravične in krivične. In ker Bog vse dobrote sam in svojeročno deli, je pričujoč v vseh stvareh. Toda poleg teh dobrot, ki jih vse stvari prejemajo iz očetovske božje roke, daje Bog pravičnim še drugih, neskončno večjih in dragocenejših darov, daje jim v dar samega sebe. Zato pa pravimo, da biva Bog v pravični duši scela drugače, kakor v stvareh, ki niso v posvečujoči milosti božji.

S posvečujočo milostjo nam sv. Duh dá samega sebe, pride k nam in začne v nas bivati nekako tako kakor biva v nebesih. Duša dobi pravico do one blaženosti in večne sreče, ki jo ima Bog sam v sebi; da, ta sreča se za pravično dušo nekako začne že na zemlji. Sv. Duh odpre našemu umu pogled v večnost, razodeva mu skrivnosti božjega bitja; in dasi naš um sedaj ne more prodreti teme božjih skrivnosti, niti premeriti njih globočine in višine, vendar trdno veruje, da je tako, prav kakor da bi vse že videl. Upanje dviga dušo v nebesa. Volja pa v sveti ljubezni objema Boga, ki je pričujoč v duši, in uživa srečo, ki je nekako začetek večne sreče v nebesih.

Bog torej prebiva v pravični duši, kakor nikjer drugje v stvarstvu; in zato tako dušo po pravici primerjamo onim svetim krajem, ki si jih je nekdanj Bog izbral za svoje bivališče na zemlji: svetemu šotoru, templju, hiši božji in nebeškim vratom. Duša je šotor in tempelj, ki si ga je naredil sam sv. Duh. Zlato, s katerim je Mozes prevlekel stene svetega šotora, je posvečujoča milost, ki dušo bolj krasí, kakor vse zlato in vsi biseri sveta; cvečice, ki jih je Mozes vdela v strop svetega šotora, so darovi sv. Duha; palme so podoba vere in upanja; kerubimi svetega šotora pa pomenijo plamtečo ljubezen pravične duše.

¹⁾ 1. Kor. 3, 16. 17.

Govorili smo do sedaj vedno le o duši. Toda sv. Duh ne biva le v duši, ampak z dušo tudi v našem telesu. Tudi naše telo je tempelj, ki ga je posvetil sv. Duh s svojo pričujočnostjo. Apostol opominja Korinčane, naj se varujejo nečistovanja; in da bi imeli svoje telo tembolj v čisljih, pravi, da je telo tempelj sv. Duha, in kdor skruni svoje telo, njega bode Bog kaznoval kot oskrunjevalca božjega templja. „Ali ne veste, da je vaše telo tempelj svetega Duha, kateri je v vas? — Ako pa kdo tempelj božji oskruni, ga bo Bog končal.“¹⁾

Če pa apostol celo telo in njega ude imenuje tempelj sv. Duha, pristoji to ime tudi srcu, da, bolj srcu kakor drugim udom. V srcu čutimo pričujočnost sv. Duha. Kadar ogenj ljubezni bolj kakor navadno vzplamti, čuti srce blagodejno gorkoto tega svetega ognja, plamen ljubezni prehaja iz duše v srce. In ko se topi duša v sladki tolažbi in nebeškem veselju, se srce z njo veseli in uživa nje srečo. V življenju svetnikov imamo brez števila zgledov, ki nam kažejo, kako sv. Duh deluje v srcu. Navesti hočemo dva ali tri, zato, da nam bode tem bolj jasno, zakaj imenujemo, ne samo dušo, ampak tudi naše telesno srce, tempelj sv. Duha.

Sv. Terezija je tako živo občutila ogenj božje ljubezni v svojem srcu, da se ji je zdelo, kakor da mora zgoreti in umreti. Večkrat je videla v prikazni angela, ki je bil lep kakor Seraf; v roki je imel zlato puščico z žarečo ostjo; s to puščico je angel ranil nje srce, da je plamtelo v ognju božje ljubezni.

Srce sv. Filipa Nerija je bilo tako polno duhovne tolažbe in goreče ljubezni, da časih kar ni moglo prenašati hudega pritiska. Nekoč je Filip molil k sv. Duhu in ga prosil njegovih svetih darov; tedaj se je vnel tak ogenj ljubezni v srcu, da se je svetnik iznemogel zgrudil na tla; odpel je toliko svojo obleko, da mu je sapa hladila razgrete prsi. Ko mu je bilo nekoliko laglje, je vstal, poln neizrečnega veselja. Tisti hip pa se je začel tresti po vsem životu, in ko je dejal roko na srce, je začutil, kako so se mu prsi za pest visoko vzdignile. Po smrti so našli, da sta se bili dve rebri pod pritiskom srca razmaknili, zlomili in izstopili.

Pri sv. Petru Alkantarskemu je ogenj božje ljubezni časih s tako silo zaplapolal v srcu, da svetniku ni bilo več strpeti v sobici; moral je ven pod milo nebo, da je lažje dihal.

Ti zgledi, in lahko bi našli še mnogo drugih, nam kažejo, da sv. Duh, ki biva v naši duši, deluje ob enem tudi v našem srcu. In reči moramo: kadarkoli nam sv. Duh dá čutiti svojo sladko pričujočnost, čutimo to v srcu. Zato pa je ne le duša, ampak tudi srce sveti šotor in tempelj svetega Duha.

Po tem, kar smo povedali o bivanju sv. Duha o pravičnem človeku, je vsakemu lahko umeti, zakaj se v litanijah Srce Jezusovo imenuje tempelj božji, šotor Najvišjega, hiša božja in vrata nebeška. Če so namreč po besedah apostola naši udje, če je naše srce tempelj svetega Duha, je jasno,

¹⁾ 1. Kor. 6, 19; 3, 17.

da velja to še mnogo bolj o najsvetejšem Srcu Jezusovem. Naši udje, naše srce je tempelj sv. Duha, ker s posvečujočo milostjo pride k nam in biva v nas sv. Duh; a kaj je ona mera milosti, ki jo prejemamo mi, če pomislimo na neizmerno in brezmejno milost, ki jo je razlil sv. Duh v presveto dušo Jezusovo! Mazilil jo je z oljem veselja bolj nego vse druge; ¹⁾ bila je „polna milosti.“ ²⁾ Kar je sploh milosti, vsa je združena v človeški naravi Jezusovi. Zato pa sv. Duh med vsemi božjimi stvarmi nima lepšega in svetejšega šotora, templja, kakor je presveto srce Jezusovo. O tem bivanju sv. Duha v presvetem Srcu je govoril že prerok Izaija, ko je rekel o prihodnjem Mesiju: „Gospodov Duh bo v njem počival.“ ³⁾ In Janez Krstnik nam pripoveduje, čemur je bil sam priča: „Videl sem Duha kakor goloba z neba priti, in je na njem ostal.“ ⁴⁾ Sv. Duh, ki je človeško naravo v Kristusu preustvaril v svoj sveti tempelj tisti hip, ko je bila združena z osebo božjega Sina, je pokazal v vidni podobi, da mu je presveto Srce tempelj in sveti šotor, hiša božja in vrata nebeška, kjer biva z vsem svojim veličastvom.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec avgust 1899.

Zaupanje na zmago papeštva.

Ni še dolgo temu, kar se je blagoslovila v Ljubljani zastava slovenskim krščanskim delavcem. Ob tisti priliki so prosili zbrani delavci blagoslova svetega Očeta v Rimu nekako s temile besedami: „.... Boga prosimo, da povede slavne Tvoje dneve k zmagi nad zmajem devetnajstega stoletja; in da tem laglje ubežimo tej kači, prosimo Te apostolskega blagoslova.“

To je na kratko izrečena želja vseh sv. Očetu vdanih katoličanov. A kateri je zmaj devetnajstega stoletja?

Dalje časa se je pripravljala pot krvavi francoski prekuciji v prošlem stoletju. Brezverski pisatelji so v knjigah smešili vero in življenje po veri, črnili so, blatili, obrekovali duhovščino, hujskali stan zoper stan, oznanjali neomejeno prostost človekovo, slavili razbrzdano življenje, opevali svobodo najostudnejših človeških strasti. In jelo se je gibati. Vladarja so odstavili in umorili. Brez števila duhovnikov so pomorili, druge razpodili na razne kraje. Skrunili so cerkve, prenehala je sveta daritev. Toda tako ni moglo trajati dolgo časa. Prišel je mogočni Napoleon, naredil je zopet red, in polagoma se je vrnil mir mej narode. Ali pod pepelom, bi rekel, je vedno tlelo. Brezverstvo, ki se je s Francoskega zasejalo po širnem omikanem svetu, se je razpaslo in poganja še dandanašnji svoje cvetove, kaže pa tudi že svoje

¹⁾ Gl. Ps. 44, 8. — ²⁾ Jan. 1, 14. — ³⁾ Iz. 11, 2. — ⁴⁾ Jan. 1, 32, 33.

strašne sadove. Tista neomejena prostost, ki so jo učenjaki tako slavili v pesmih in povestih, v govorih in razpravah, tista nebrzdana svoboda, ki ne pozna drugega, kakor svoja usta in svojo slast, svojo razkošnost in brezmejno uživanje na tem svetu, tista rdeča, krvava prostost se je polastila preprostega ljudstva in širi svoje plameneče roke na okrog ter objema z njimi tisočero in tisočero nesrečnežev. Brezvestvo in brezboštvo se je zarilo med najnižje vrste človeštva. A to ne more ostati brez posledic. Če ni Boga, če ni nebes in pekla, če ni neumrljiva naša duša — tako kličejo zapeljani nesrečneži — potem bodimo tudi na zemlji vsi enaki! „Nebesa ste nam vzeli, zato zahtevamo zemljo zase!“ Tako modruje na milijone nesrečnih ljudi.

Zapeljani ste; zahtevate, kar se vam izpolniti nikdar ne more. Tako jim odgovarja katoliška cerkev. Na tem svetu popolne sreče nihče ne doseže. Vedno še velja izrek: „V potu svojega obraza boš jedel kruh.“

To vam je podoba devetnajstega stoletja: katoliška cerkev v boju z majem, v boju s popolnim brezverstvom, brezboštvom, kateremu so zapadli celi narodi.

Kdo bode zmagal? — K temu vprašanju ve gotovo odgovor vsak katoličan.

Kristus sam nam je povedal, da katoliške cerkve tudi peklena sila ne bode uničila. „Peklena vrata je ne bodo premagala.“ — Rimski papež se bori za cerkev Kristusovo; nauk, ki ga uči, je Kristusov nauk. Vtisimo si dobro v spomin besede Gospodove zlasti sedanje dni, ko jih toliko omahuje v stanovitnem zaupanju na zmago papeštva: „Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.“ Beseda Gospodova nam je porok, da katoliške cerkve ne bode konec. Saj so tudi apostoli vzdihovali na Genezareškem jezeru, ko jim je vihar premetaval borno ribiško ladjico; pa Gospod jih je resnobno zavrnil: Kaj ste boječi, maloverni? — Tisti Gospod Jezus še živi v rimskem papežu in po njem deluje in bode deloval do konca sveta. Zatorej bi tudi dandanašnji lahko zaklicali vsem omahljivcem in nezaupnežem: Kaj ste boječi, maloverni?

Res, da se sovražniki katoliške cerkve dandanašnji mogočno gibljejo, morda bolj, ko kdaj poprej. Ali to gibanje cerkvi nasprotnih sil naj nas ne straši. Zgodovina preteklih stoletjih nas tolaži v sedanjem hudem boju.

Vse velikansko rimsko cesarstvo, da ves tedanji svet se je zaprisegel zoper Jezusov nauk. Oznanovali so ga pa neznatni galilejski ribiči. Kristjane so metali levom v žrelo, glave so jim jemali, njih imetje plenili, pošiljali jih v prognanstvo, in vendar se je krščanstvo ohranilo in vedno množilo. Po tristo letih se je preselilo iz podzemeljskih katakomb v svitle visoke cerkve.

Krive vere so se porajale iz srede katoliške cerkve: lastni sinovi so izdajali svojo mater, a vendar je ohranila sveta cerkev čist, neizkaljen nauk Jezusov do današnjega dne. Za krivoverca Arija se je že govorilo, da je več Arijanecv nego katoličanov. A kako je dandanašnji? Arijeve krive vere nas spominja le še zgodovina. Kaj ste torej boječi, maloverni?

Atila, nekdanja šiba božja, se je bližal Rimu. Naproti pa mu je šel papež Leon I. Vse je trepetalo v večnem mestu; vse je mislilo, da bodeta

meč in ogenj mesto Rim izpremenila v prah in pepel, da se bode divja povodenj Atilove vojske razlila po srednji in južni Italiji. Toda česar nihče ne bi bil pričakoval: Leon I. se je slovesno vrnil v svoje stolno mesto, Atila pa je odšel.

In kaj so govorili najnovejši čas klevetniki papeštva! Zadnja leta Pija IX. se je pogosto slišalo v Rimu, češ, naj doživi svoj čas starček slabotni v Vatikanu. A ko on izdahne, ne bode imel več naslednika. Res, Pij IX. je umrl, a papeštvo ni umrlo: za Pijem je nastopil Leon XIII. in že dvaindvajseto leto vlada in vodi v najburnejših časih čoln svetega Petra. In čudno! Nikdar ni svet tako spoštoval papeštva, nikdar se ni tako zaupno oziral v Rim, kakor dandanašnji. Veselje navdaja vsakega vernega katoličana, ko vidi vsak dan, kako celo sovražniki vere spoštljivo govoré o vrhovnem poglavarju svete katoliške cerkve. Tu se izpolnjuje beseda sv. pisma: „Po Gospodu se je tako zgodilo in je čudovito v naših očeh.“

Zato bodoči mesec stanovitno molimo po namenu apostolstva svete molitve, da se zaupanje v zmago papeštva mej vsemi katoličani obnovi, poživí in utrdi.

Sv. Tarzicij, mučenec za sv. Rešno Telo.

Pismo, s katerim je sv. Oče Leon XIII. izbral sv. Paskala Bajlona za variha častivcem presv. Rešnega Telesa, pravi: Sv. Paskal je bil večkrat v nevarnosti, da umrje kot mučenec za sv. Rešno Telo, kakor sveti Tarzicij, katerega je goreče posnemal.

Kdo je sv. Tarzicij, o katerem govori papeževo pismo? — Njegov god je 15. avgusta. Ta dan beremo o njem v rimskem koledarju: V Rimu praznujejo sv. Tarzicija, akolita ali mašnega strežnika; ko je nesel jetnikom presveto Rešno Telo, so ga dobili neverniki in ga začeli izpraševati, kaj ima; on pa se je branil pokazati, kaj nese; mislil je, to nikakor ne gre, da bi bisere metal svinjam; zato so ga neverniki toliko časa topli s palicami in kameni, da je izdihnil dušo.

Ta dogodek iz življenja sv. Tarzicija je kardinal Wiseman vpletel v prelepo, tudi Slovencem znano povest, *Fabiolo*. Ker ta mesec praznujemo god sv. mučenca, hočemo na kratko posneti, kar se tam pripoveduje.

Zamislimo se nazaj v dobo, ko so rimski cesarji preganjali kristijane!

Solnce je zahajalo za rimske griče. Za drugi dan je bil napovedan grozen boj: kristijani se bodo borili z divjimi zvermi, v zabavo in veselje krvi žejnim Rimljanom. Tisti večer pred smrtjo so trinogi ob svojih stroških kristijanom napravili še pojedino; tudi so dovolili, da so znanci in prijatelji smeli obiskavati jetnike.

Skrbna mati sv. cerkev pa je ta čas pripravljala dušam svojih otrok druge, slajše jedi. Izmej dijakonov, ki so prihajali k obsojenim in jim stregli, bi bil Reparat najraje tudi sam umrl kot mučenec, da mu ni dolžnost tega

branila. Ko so bili tisti dan pred smrtjo poskrbeli za vse drugo, je šel Reparat k duhovniku Dijoniziju v Nežino hišo in ga prosil, naj zvečer po kom pošlje v ječo svetega kruha, da se junaki Kristusovi zjutraj še enkrat pokrepčajo z njim. Navadno so dijakoni prenašali presvete skrivnosti, a mučencem v ječe in umirajočim so tudi nižji cerkveni služabniki nosili sv. obhajilo, posebno v onih dneh krvavega preganjanja. Neki Fulvij, ki se je bil vtihotapil mej kristijane, pa jih potem izdal, si je bil dobro zapomnil vse duhovnike in dijakone in jih tudi svojim ogleduhom natanko popisal. Zato dijakoni in mašniki po dnevu skoraj niso smeli iti po mestu, če niso bili popolnoma preoblečeni.

Duhovnik je imel pripravljeno sv. večerjo in se je ozrl po zbranih vernikih, da bi videl, kdo bi jo mogel najbolj varno nesti v ječo. Tisti trenutek poklekne prednj mladi strežnik Tarzicij ter proseč razklene roki, da bi prejel sv. hostijo; nedolžno angelsko obličje mu je žarelo svetega veselja.

„Ti si še premlad, moj sin“, prijazno deje duhovnik, ki je bil v srce ganjen, ko je ugledal pred sabo dečka.

„Prav zato, ker sem še mlad, bodem jaz najbolj varen“, odgovori deček, solze so mu zalile oči in nedolžna lica so mu zardela; „prosim vas, sveti oče, nikar mi ne odrecite te velike časti.“ Željno je stegoval roke in tako pogumno in prisrčno prosil, da se mu duhovnik ni mogel več upirati. Povil mu je sv. hostije v lep platnen prtič, tega je vtaknil še v drugi zavitek in ga položil dečku na roke. „Tarzicij, nikar ne pozabi, kak zaklad sem izročil tvojim slabotnim rokam. Preveč očitih potov se ogibaj in misli na to, da svete reči niso za pse in biseri ne za svinje. Ali boš dobro varoval sveto popotnico?“

„Rajši umrjem, kako da bi izdal svete skrivnosti“, odgovori Tarzicij ter skrbno spravi dragoceni zaklad pod vrhnjo obleko. Resnoba, ki ni navadna pri dečkih njegovih let, mu je sijala z obraza, ko je hitel po mestu in se modro ogibal preveč živih trgov, pa tudi zakotnih, ozkih ulic; roki je držal ves čas lepo na prsih prekrižani. Ko ga je privedla pot mimo velike hiše, ga je ugledala bogata gospa, vdova brez otrok. Lepi, nedolžni deček ji je bil všeč, zato ga prestreže in mu reče:

„Počakaj malo, ljubo dete! Povej mi, kako ti je ime in kje stanujejo tvoji stariši?“

„Tarzicij mi je ime, sirota sem brez starišev; doma nimam nobenega, a o kraju, kjer bivam, morda ne bi radi slišali“, odgovori deček in smehljuje se pogleda gospo.

„Potem pa pojdi z menoj v hišo, da si malo odpočiješ; povedala ti bodem nekaj. O, ko bi imela jaz otroka, kakršen si ti!“

„Sedaj ne, sedaj ne, blaga gospa! Imam imenitno in sveto naročilo, in noben trenutek se ne smem muditi.“

„Pa mi vsaj obljubi, da bodeš jutri prišel; to le je moja hiša.“

„Bom, če bom še živ“, deje deček prijazno. Gospej se je videl kakor poslanec z družega sveta. Gledala je za njim, potem pa šla, da bi videla, kam gre. Komaj je storila nekaj stopinj, zasliši krik in vpitje.

Tarzicij je bil prišel do trga, kjer so dečki, vračajoč se iz šole, imeli svoje igre. „Prav enega še manjka za igro“, reče nekdo izmej malopridnih učencev. „Kje naj ga dobimo?“

„Glejte, glejte, kakor navlašč“, se oglasi drugi, „tam le gre Tarzicij, katerega vže neizrečeno dolgo nisem videl. Časih je bil dober tovariš pri igri.“ Prime ga za roko in reče: „Kam se ti tako mudi, Tarzicij, malo postoj in igraj z nami.“

„Ne utegnem, prav res ne, imam silen in imeniten opravek.“

„Pa moraš“, odgovori močan malopridnež, ki je bil poprej tovarišem pokazal Tarzicija. „Kar hočem jaz, to mora biti. Zastonj se braniš; kar začni!“

Tarzicij jih milo prosi: „Lepo vas prosim, pustite me.“

„Kaj še“, oglasi se nekdo. „Kaj pa skrivaš na prsih? Menda kako pismo? O to ne bo segnilo, če kake pol ure počaka; le sem je daj, da je tja le denem, dokler igramo.“ To reče in seže z roko pod dečkovo obleko.

„Tega pa ne, nikakor ne“, zakliče prestrašen Tarzicij in pogleda proti nebu.

„Jaz hočem videti, kakšne skrivnosti prenašaš“, zagrozi se nad njim in ga sem ter tja pehá. Ljudje so skupaj vreli in povpraševali, kaj je. Videli so dečka sredi druhal; vanj pa se je zaganjal večji in močnejši deček, da bi mu iztrgal, kar je oni tiščal pod obleko. Suval ga je in pehal, pa ni ničesar opravil. Tarzicij je vse mirno pretrpel, svojega zaklada ni izdal.

„Kaj je neki? Kaj ima?“ povpraševali so ljudje drug drugega, ko pride mimo tisti Fulvij, ki se je prej hlinil kristijana, potem pa izdal, kar je videl in slišal. Stopil je bliže in precej spoznal Tarzicija; videl ga je v katakombah pri posvečevanju. „Kaj neki ima deček?“ vpraša nekdo tudi Fulvija. „Krščanski osel je, ki nese skrivnosti“, zaničljivo zamrmra Fulvij in odide. Ni se mu zdelo vredno, da bi se znašal nad dečkom, vedel pa je dobro, kaj je storil s svojimi besedami: mej množico je zbudil radovednost; vsi so hoteli videti krščanske skrivnosti, da bi jih zaničevali in teptali; kakor iz enega grla so zarjuli: „Daj sem, kar neseš!“

„Nikoli ne, dokler bom živ!“ odgovori Tarzicij. Surov kovač ga je udaril s pestjo po glavi, da ga je skoraj omamil. Za njim so pritisnili drugi, in padali so po dečku težki udari, kakor da ga hočejo pri tej priči ubiti; ves krvav se je zgrudil Tarzicij na tla; roki pa je imel še vedno sklenjeni na prsih. Ravno so mu hoteli iztrgati presv. Rešno Telo, ko skozi druhal s silo rije vojak; nekatere je z močno roko vrgel ob tla, drugi so prestrašeni odskočili v stran. Vse je umikalo pred orjaškim oficirjem. Ko se je preril do pobitega reveža, poklekne pred njim in s solznimi očmi vzame, kakor skrbna mati, ranjenega dečka v svoje naročje. Prijazno ga vpraša: „Ali si hudo ranjen, Tarzicij?“

Deček počasi odpre oči, smehljuje pogleda vojaka in odgovori tiho: „Nikar ne skrbi za me, Kvadrat, ampak za sveto obhajilo, katero nesem.“

Spoštljivo je nesel vojak lahko breme; saj ni imel v naročju samo mladega mučenca, ampak ž njim vred tudi Kralja in Gospoda vseh mučencev.

Deček je naslonil glavico na vojakovo ramo, ročici pa je še zmiraj imel sklenjeni na prsih in varoval dragoceni zaklad. Po poti pa pride ona bogata gospa; obstane in začudena zavpije: „Ali je mogoče? Je li res to tisti lepi in ljubi Tarzicij, s katerim sem pred malo trenutki govorila? Kdo je bil tako grozovit?“

„Gospa!“ odgovori Kvadrat, „umorili so ga, ker je kristijan.“

Gospa ga žalostna gleda; tisti hip se še enkrat odpró mile oči, Tarzicij se še enkrat nasmehne in umre. Iz tega pogleda je gospej posijala luč vere: šla je in postala kristijana.

Kvadrat pa je nesel mladega mučenca za sv. Rešno Telo v Kalistove katakombe.

Odpustki v cerkvi nemškega reda v Ljubljani.

Y Rimu so dovolili popoln odpustek vsem vernikom, ki prejmo zakrament sv. pokore in sv. Reš. Tel., obišejo križansko cerkev in molijo v namen sv. Očeta: v praznik sv. Jurija (24. aprila), v praznik Marije Pomočnice (24. maja), v praznik Marijinega vnebovzctja (15. avgusta), v praznik žalostne Matere božje (v petek po tihi nedelji, in 3. nedeljo v septembru) in v praznik sv. Elizabete (19. novembra). — Nepopoln odpustek 7 let in 7 kvadragen pa morejo dobiti vsak dan vsi, ki obišejo cerkev in molijo pri velikem oltarju, in 200 dni odpustka, če molijo pri altarju žalostne Matere božje. (Pisma iz Rima z dné 21. februarja in 28. februarja 1899.)

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani. V noči med 3. in 4. avgustom bodo moški čistili presv. Rešno Telo v stolni cerkvi. Molila se bodo 8. ura v čast prebl. Devici Mariji.

Vabilo. Vsak prvi petek v mesecu bo zvečer od polu sedmih do polu osmih skupna molitvena ura v čast presv. Srcu Jezusovemu pred izpostavljenim sv. Reš. Tel. v župni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani. Precej po uri bo vselej kratek govor o Srcu Jezusovem in potem pete litanije. Vse vernike, zlasti pa može in mladeniče, prijazno vabimo, da bi se v obilnem številu udeleževali te skupne pobožnosti v čast presv. Srcu.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnega Telesa ima svojo navadno pobožnost v Uršulinski cerkvi 3. avgusta. Ob 5. uri je pridiga in potem med sv. mašo skupno sv. obhajilo.

Marijina družba. Iz Vipave se nam poroča: Ustanovili smo Marijino družbo za mladeniče. Prvi udje so bili vsprejeti v praznik presvetega Rešnega Telesa, to je bilo prvi dan meseca junija. Družba je posvečena presv. Srcu Jezusovemu; ustanovljena je bila po posebni priprošnji sv. Jožefa, ki ga kličemo: „Sveti Jožef, vzgled in varih častivcev presv. Srca Jezusovega, prosi za nas!“ — Udov ima naša družba še prav malo, a tem večje zaupanje v nadaljno pomoč sv. Jožefa. O da bi ljubi Bog na priprošnjo preblažene Device Marije in sv. Alojzija, drugega variha naše družbe, dodelil dosedanjim

udom stanovitnost v ljubezni do svoje Matere; naj bi pa tudi nagnil srca mnogih drugih mladeničev, da spoznajo, kaj jim je v pravo korist. Vemo namreč, da „prisrčna ljubezen do Matere božje je kristijanu znamenje, da je izvoljen za večno zveličanje“. Bodi še omenjeno, da je kaj lahko izpolnjevati pravila tukajšnje mladeniške Marijine družbe; tako n. pr. je v pravilih določeno, naj prejmo Marijini sinovi sv. zakramente vsaj štirikrat ali šestkrat na leto. Dobra Mati Marija Devica, varuj sinove, katere si sprejela; pokaži pa svoje usmiljeno srce še mnogim drugim mladeničem! — Dekliška Marijina družba lepo napreduje. Udov je že nekaj nad 50. Bog daj, da bi veljalo o vseh: Nikdar ne bo dober Marijin otrok pogubljen!

Janez Gnidovec, kaplan.

Iz Logatca. V praznik sv. Trojice se je tudi v Logatcu ustanovila Marijina družba za dekleta. Sosednji gospod župnik Ivan Podboj iz Planine je v lepem in prisrčnem govoru razložil lepoto in korist, pa tudi potrebo Marijine družbe. Vsprejetih je bilo 40 deklet. To je sicer majhno število za primeroma veliko faro — vendar je upanje, da se bo okolo tega jedra nabiralo čim dalje večja množica poštenih, Marijo ljubečih deklic. V to pomagaj Bog in ljubezniva Mati Marija!

Josip Lavrič, župnik.

Dve novi knjigi.

Jezus Kristus pravi Bog. Pregled najvažnejših dokazov tej temeljni resnici krščanske vere. Spisal dr. Ivan Svetina. V Ljubljani 1899. Založil pisatelj.

V dobi, ko v mnogih srcih pojemlje sveti ogenj krščanske vere, je gotovo primerna knjižica, ki hoče z dokazovanjem prve krščanske resnice ilečo iskrico edino zveličalne vere iznova upihati v živ plamen. Zato radi priporočamo knjižico, v kateri je g. profesor dr. Ivan Svetina na kratko posnel dokaze, da je Jezus Kristus pravi Bog. Brali in proučevali naj bi to knjižico zlasti dijaki. Čisti dobiček je g. pisatelj namenil za opravo v kapelici sv. Alojzija v novem gimnazijskem poslopju v Ljubljani. Knjižica je na prodaj v Katoliški bukvarni in pri g. Ivanu Bonaču v Ljubljani. Stane 40 krajc., po pošti 3 krajc. več.

Vodilo otrokom Marijinim. Spisal in založil Fr. Bleiweis, prednik Marijine družbe v Škofji Loki 1899.

Marljivi gospod katehet Bleiweis je lani Marijinim družbam preskrbel dve lepi knjižici „Otrok Marijin“ in „Najboljša Mati“. Prvo izmed rečenih knjižic je letos nekoliko predelal, primerno okrajšal, nekaj malega popravil in iznova izdal pod naslovom: „Vodilo otrokom Marijinim.“ Predelana so v novi knjižici zlasti obča pravila Marijine družbe, in s tem je gospod pisatelj ustregel vsem otrokom Marijinim; zakaj v stari knjižici so ta pravila nekoliko presplošna in zato preprostemu bravcu malo težje umljiva. V novi knjižici pa je vse lepo na kratko in jasno povedano; kdor bere ta pravila, precej ve, kaj mora in česa ne sme Marijin otrok. — Ob koncu knjižice je pridejan venček pesmi, ki so navlašč narejene za Marijine družbe. Vsem Marijinim otrokom priporočamo knjižico. Dobiva se pri g. pisatelju in v prodajalnici katoliškega tiskovnega društva (pri Ničmanu) v Ljubljani. V platno vezana z rdečo obrezo stane 30 krajc., po pošti 5 krajc. več.